

figt; som man ellers ikke med Sikkerhed kan see af Loven, at skjønt Beløbet, som kræves for at fuldbyrde Loven, ikke er optaget paa Finantsloven, ønskes det dog benyttet, og Thinget bliver derved advaret om, at en saa meget større Sum, som dette medfører i Aarets Løb vil blive brugt af Statskassen. Naar Thinget her ved sin Indflydelse indsætter denne Passus, betyder det det Samme. Gaaer derimod Loven, uden at denne Passus er tilføjet, til det andet Thing, saa betyder det, at Folkethinget vel vil ligger, at den Foranstaltning, som Loven omhandler, træffes, men at det ikke billiger, at Midlerne dertil bruges i det løbende Aar. Jeg troer, at den ærede Minister vilde være traadt os nærmere og lettere, vilde kunne have bragt os til at lade Loven passere; naar han havde erkjendt, at det var en Mangel ved Loven; at denne Passus savnedes, men at han dog i god Tro vilde see sig opfordret til at benytte de fornødne Penge til dens Udførelse og ventede at faae dem paa en Tillægsbevilling til Efteraaret. Jeg for mit Vedkommende skulde da, af Hensyn til en saadan Erklæring, have anseet det rigtigt at tage Forslaget tilbage, idet jeg derved havde faaet en Erkjendelse fra Regjerings Sider om, at den indsaae, at der var en formel Mangel ved Loven, for at kunne benytte den som Finantslov, medens Meningen med den dog havde været den, at den skulde kunne benyttes som saadan. Det gjør mig ondt at skulle fremkaabe en Besværlighed for Lovens Fremme, men der foreligger her et af de Tilfælde, som engang maa bringes til en endelig og efter min Formening til en forstandig og nødvendig Afgjørelse. Naar Loven kommer først til det andet Thing, som de jo, paa Finantsloven nær, alle kunne komme, og det andet Thing ønsker, at en Lov i Aarets Løb skal blive til en Bevillingslov, saa er det det andet Thing, der maa sætte en saadan Passus som den her foreliggende til; og naar da Loven kommer til dette Thing med denne Tilføining, betyder det, at det andet Thing opfordrer dette Thing til at give sin Billigelse, ikke alene til Lovens øvrige Indhold, men ogsaa til at den bliver en Deel af Finantsloven. Dersom nu dette Thing nægter at vedtage en saadan Passus, saa har det dermed erklæret, at det vel deler det andet

Things Mening med Hensyn til Lovens øvrige Indhold, men nægter, at den i Aarets Løb maa benyttes som en Deel af Finantsloven, maa betragtes som en Bevillingslov. Naar vi nu, efterat denne Passus af Landstinget er voteret ind, lade den blive inde, uden at fordrø, at dette skal erkjendes som et Beviis for, at det andet Thing sætter sig imod, at Loven i dette Aar bliver en Bevillingslov, saa gaae vi ind paa en Betragtningmaade, som tiltæntgjør dette Things Betydning med Hensyn til Bevillinger. Man forsøger hver Dag fra alle Sider, saavidt man kan, at nedsette og svække dette Things Betydning igjennem dets finantsielle Indflydelse; det er derfor nødvendigt, netop ligeoverfor denne, fra alle Sider mere og mere om sig gribende Bestræbelse efter at indskrænke vor grundlovmæssige Rettighed og Myndighed, at holde paa det, man ellers ikke vilde holde paa. Jeg for mit Vedkommende gjentager, at dersom Ministeren siger, at han indrømmer, at, naar denne Passus bortfalder, hører Loven i Virkeligheden op at være en Bevillingslov, men at han dog, da den har været behandlet først i dette Thing og her er bleven erkjendt som en Bevillingslov, vil under sin Ansvarlighed ansee sig opfordret til, for Forretningens nyttige Gang, at benytte Pengene og senere gjennem en Tillægsbevilling søge en Anerkjendelse af, at han saaledes har handlet overeensstemmende med Thingets Ønske, skal jeg tage mit Forslag tilbage, for at give et Beviis paa, at det er mig ikke om at gjøre at skabe Vanstigeligheder mellem begge Dele af Rigsdagen og endnu mindre mellem nogen Deel af Rigsdagen og Regjeringen, men at jeg kun har til Hensigt at haandhæve den nødvendige Ret, som alene gjør dette Thing til, hvad det i Virkeligheden bør og maa være efter sin hele Charakter og den Maade, hvorpaa det er blevet til.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand overseer det Væsentligste i min Udtalelse. Jeg siger nemlig, at det, der gjør, at jeg vil betragte Loven som en Bevillingslov, er det, at den har faaet den samme Behandlingsmaade, som Finantsloven er undergIVEN; det er det Væsentlige; det An-